

№ 63 - 18.07.2000

בא סוללה

חוברת כיכרון
עמלחמת לבנון

יוזבאים מהארון

אחזרת מצורפת מצידה למצורה

דבר העורכים

יציאת לבנון האחרונה של כל-סוטה, דמתה להפליא ליציאה מלבנון. קודם כל חשבנו שזה רעיון טוב להוציא חוברת אחרונה לזיכרה של מלחמת לבנון.

היה ברור לנו להפליא שהחוברת נחוצה, הכרחית ושבלעדיה אי-אפשר. ולאחר שהסכמנו כולנו שהולכים להוציא חוברת, הלכנו לישון כמה שבועות טובים. מה יש, מה בוער? למה מה, מי מת?

מפעם לפעם הסתכלנו אחד לשני במבט מתחמק בלבן שבעיניים ואמרנו בהתלהבות מזוייפת- כן, כן, מחר אני כותב, נשבע לך, מחרתיים אני שולח מאמר. ושוב הלכנו לישון, לכודים במציאות הדביקה של המדינה היהודית היחידה בעולם שנדרשת לתפקד בחום יולי אוגוסט.

כך חלף עבר לו חודש יוני (הס פן תעיר בקן נם לו חיזבאללה זעיר), ויולי התחיל לבשל אותנו בחומו הגואה של כדור הארץ. עוד מעט מת אב ומת חתול וכל-סוטה עוד לא יוצא. רונן ירון ממשיך בינתיים להילחם על קיומו המפוקפק אי-שם בתחומי הקו הירוק, איתי סלע גילה בינתיים שהוא צאצא של אטילה ההוני, ודוד אלמן צלל באינטרנט לאלסקה (כדי להתקרר באופן וירטואלי).

וכך כאשר ראינו ששום דבר לא קורה ואף אחד לא עושה כלום בנידון, החלטנו בסופו של דבר לעשות את הדבר היחידי שנשאר לנו לעשות, החלטנו לא להוציא את החוברת והתוצאה העגומה לפניכם.

המערכת (שכרגיל) בורחת מאחריות

למה לא שמעתי בקולה של סבתא?! למה לא הפסקתי לאכול בזמן?
 עצירות של 18 שנה. איזה כאבים! איזה סרחון. איזה באסאה!!
 זה התחיל תמים לגמרי. מנגל, סטייקים. אכלתי אחד. אכלתי שני, בסדר אבל למה
 40?! למה 40 ק"מ? - אה, סליחה, 40 סטייקים
 הראשון היה טעים. השני, טעים וממלא. השלישי? ... החברה מסתכלים,
 "תהיה גבר, תאכל עוד אחד..."
 מהר מאד אני מתחיל להרגיש כאבים. כאבי בטן, זעה, חום,
 והריח..... זה מתחיל להסריח, חבל על הזמן.....

אני יושב ולוחץ. נורא רוצה אבל לא יוצא.....
 הזיקפה הלאומית מגיעה עד כביש בירות-דמשק. אפשר עדיין להנות.... אם כבר אני פה.....
 יושב ומחכה
 יושב ונהנה.....
 יושב ומתענה.....

מרגיש משהו קצת... אולי..... עוד לחיצה..... אוי לא! שוב נפיחה אדירה!
 רק שלא ירגישו במסבוחן. שם הם מתווכחים על מי אשם.....
 הם חושבים שזה סתם משהו שקורה..... צריך בדיקת דם סמוי? אולי זה סרטן?
 למה אינכם מבינים? זו אשמתי שלי, פשוט אכלתי משהו מקולקל!
 דם סמוי?! יש פה הרבה דם גלוי לגמרי!!

גל כאבים חזק..... לא יכול יותר. לאאאאאאאאאא..... אוי..... לא..... אההההההה.....
 איזה ריח! איזה סרחון! הסביבה כולה מלאה נקודות חומות קטנות ומסריחות.
 מה עושים? נמאס כבר!! די לעצירות הזאת!!
 ארבע אימהות, ושלושה אבות ושני לוחות הברית, לא עזרו..... מה יהיה?
 תרופות נתנו לי..... מה לא?! אבל מה, בעצירות מספלים עם חומס ותירס?!!
 לא יכול יותר!!!!

ואז בא רופא אליל אחד ואמר בפשטות "אני אוציא לך את הפקק עד יולי"
 אמר ועשה. וזה כאבו וזה הסריח! וזה הרעיש.
 אבל פתאום הרגשתי הקלה..... ריקנות מדהימה כזאת!! שחרור אדיר!!

ברוך השם, תודה לאל, ביס מילה, אללא אכבר וגוד-סייב-דה-קווין... זה נגמר.

נכון, נשאר ריח אדיר, לכלוך נוראי, והלבנים.... חבל על הזמן!
 אבל אני יכול סוף סוף לקום וללכת כדברי השיר.

תנו עוד רגע לנגב קצת, להוריד את המים,
 לשטוף טוב את הידיים. זהו.... לבנון יצאה ממני ואני מלבנון.

יאללה! בא לכם איזה סטייק טוב?

מצטער אם זה הגעיל אתכם קצת.
 אותי זה הגעיל 18 שנה.

בתאבון - דוד אלמן

ה י ל ל מ ע ר ל צ י !

שלום לכולם. שלום ילדים ילדות, שלום מתנדכים מתנדבות, שלום לאנשי ההר והעמק, וכמובן שלום לגזע הארי - "בני המשק!" (משה ב"ח שתוק). קודם כל רציתי לברך את דורית נמנוב על חזרתה למשק. הועדה רואה באור חיובי חזרת בניס/בנות מחו"ל - כה לחי!

היתה מסיבה לפרדס - (סליחה, לכל המשק) וראו מיד שיש קשר הדוק בין האנשים: איזי דיבון... רענו טנא... דינה לוי... דני נמלי... אני לא רציתי לבוא, אבל אורן הזכיר לי שפעם עזרתי לו לצבוע צינור אחד בפרדס, אז מותר לי.

שאלה: מה הקשר בין תמיר שפרונג לאהוד המאירי?

- א. עץ השסק של איזון.
- ב. מגדל תחמיץ.
- ג. בית בלווד.
- ד. מתנדבת בפאב.

כל הפותר נכונה ייזכה במתנה צנועה - בוכת אהבה לכל המשפחה.

שיר חמוד; חלקו מקורי, חלקו בכלל לא:

בשדה מוקשים טיילתי
זה היה לפני שנה
אז עוד לא הבנתי
חשבתי שזו גינה
עומד אני כעת
על רגלי היחידה
ולא ילדים - טעיהם
אינני חסידה.

ובנימה אופטימית זו נעבור לענין הבא:

אתם יודעים מה היא האומץ? להכנס למרכולית ביום שבת בצהריים ולא לקחת סל. מישהו יכול להסביר לי את החגיון? מפקדים שיגנבו? הרל כל המערכת הקבוצית בנויה על המצפון האישי: עובדים יותר שעות כשעריך? מצפון אישי! לא לוקחים יתר על המידה חופש? מצפון אישי! לא עוברים את התקציב? מצפון אישי! יש? אלה בתוכנו שיקחו דברים מהמרכולית בלי לשלם, הם אותם אנשים שלא יעשו את כל הדברים הנ"ל, נדע שהם כאלה, נכיר אותם, ונשים אותם בקטגוריה מסוימת.

לכן - מספיק לעקוב אחרי כשאני מדדה לעבר מדף הסכונים....

** אמא - למה אבא כחול כהה?

שתוק ותמשיך לשחות.

ת מ י ר .
לפקודתכם,
28.5.82

לאסוטה

(התקופה הנאיבית) א'ס 34

* תמיר שפרונג - בואו איתנו בשנה ה-80 החוקרנות
התן גם כונה "פּוֹלֵה גַּמְי" . אל תאמן הרטוב של האתרבות
והיום הוסיף את הפנסיות של הוולקנים.

ראשון ואחרון / עבור "כל סוטה" אחרון בהחלט.

השישה ביוני '82 היה יום שמח במיוחד. כך על כל פנים הסתבר בדיעבד. באותו יום שבו נכנס החייל הראשון ללבנון, ממש ממש באותו יום, נולד גם החייל האחרון שייצא מלבנון.

תינוק בן יומו, קטן, ממזר שניסה בכל כוחו לגדול עם הזמן (ועם המצב, כך הסתבר בדיעבד...) כשהודיעו אחרי שבועיים שלושה על כמאה הרוגים, כבר יצא החייל האחרון מבית החולים. הוא לא עמד במראות הפצועים הזורמים לשם יום יום והחליט לגדול מהר מן הצפוי. כשכוחותינו צרו על סברא ושתילא הוא כבר אכל מוצקים והפסיק לינוק, כשהבניין הראשון בצור קרס הוא התחיל ללכת... חברה'ה חכו לי, הוא כתב אז לראש הממשלה, אני מנסה לגדול מהר, אני עושה שכיבות שמיכה בלול... אבל אז קרס הבניין השני והחייל האחרון נכנס לדיכאון ראשון.

ממש באותו זמן, אבל ממש ממש באותו זמן (כך הסתבר בדיעבד...) החליט החייל הראשון שנכנס ללבנון לצאת ודי. ההימור על מר גורלו הציק לו. עוד כניסה למערב ביירות ועוד חופשה חפוזה בארץ. עוד הפגנה ועוד נאום. זה לא בשבילו. ואז יום אחד הוא יצא. החייל הראשון שנכנס ללבנון – יצא. הוא הביט לאחור וראה את אלה שתפסו שם את מקומו וקיווה רק שגם הם ייצאו. והוא ירד לאחור, במסוק הפינוי, מחובר לאינפוזיה טרחנית וחוסם עורקים. בבית החולים במסדרון חלפה על פניו אישה אחת מבוהלת והוא לא הכיר אותה... לא זכר בכלל איך נראית אימא שלו... הוא רק חשב כל הזמן... שהבן שלי לא יצטרך לעלות לשם.

ואז הודיעו ברדיו שיוצאים. החייל האחרון בן שלוש הגיע לטרומ חובה. אני עוד לא יכול להתגייס הוא כתב לנשיא המדינה אבל אם תמתינו לי אני מתחייב להתגייס לצנחנים יא בן זונה... והנשיא ענה לו ש.. אין צורך חמוד, כשתגדל כבר לא נצטרך צבא. בטח לא בלבנון... זה לא יציאה כתב אז החייל הראשון לנשיא. רימיתם אותי הוא הזדעק... יצאנו מהשוף כתב לו ראש הממשלה החדש וגם דאמור ובחאמדון הרחק מאחור... אנחנו רק על הליטאני והבופור החזיר לו מברק שר הביטחון החדש, זה לא נחשב... אבל הראשון לציון שקע בהזיות. הוא התחיל אז בשיקום. כשהאחרון עלה לכיתה א' הוא יצא לטיפולים פסיכיאטריים. הוא רצה לחזור לשירות מילואים קרבי... אמרו לו שההתאוששות הכי מהירה מהלם קרב – היא לחזור מהר לקרב. האחרון כבר למד לכתוב ולקרוא והראשון חזר לאימונים. בינתיים רק בצאלים. עוד מעט הוא יחזור ללבנון, חשב לעצמו. האחרון כבר הקשיב לחדשות וכתב לרמטכ"ל שהנה הנה הוא כבר מגיע. הוא החליט להתגייס לחיל האוויר כי הצנחנים לא נלחמים כל יום כמו הטייסים וגם נשמע לו די חרא לשכב במארבים לילה לילה. הוא רוצה להפציץ ולחזור למועדון. אין לו כוח למלחמות מסובכות.

הראשון כבר הבין אז שהחיזבאללה זה לא אש"פ והמציאות השתנתה. אין מילואימניקים בלבנון והדרך היחידה שלו להשתקם מההלם זה ללכת לשטחים.

יש אלוהים אמר הראשון כשפרצה האינתיפאדה. יש אלוהים אמר גם האחרון ממש באותו יום כשעלה לכיתה ב' והשטחים בערו. אני רוצה לגולני הוא כתב לאלוף הפיקוד (או לרב הצבאי... בדיעבד זה לא התברר...) מטוסים משעממים אותי וגם דובר צה"ל לא מזכיר בכלל את הטייסים (רק מטוסינו שבו בשלום...) זה לא בשבילי... אני רוצה להצטלם כל יום... בשטחים, הנה אני מזרז את תהליך הצמיחה וכבר מגיע. וכך הם ניסו לבנות את חייהם. האחרון מנסה לזרז, הראשון מנסה להאיט. האחרון מקווה לבוא לעזור והראשון רוצה להשתחרר מהטראומה. שני חיילים, צבא אחד, מלחמה אחת. (ממש דרמה... כך התברר...)

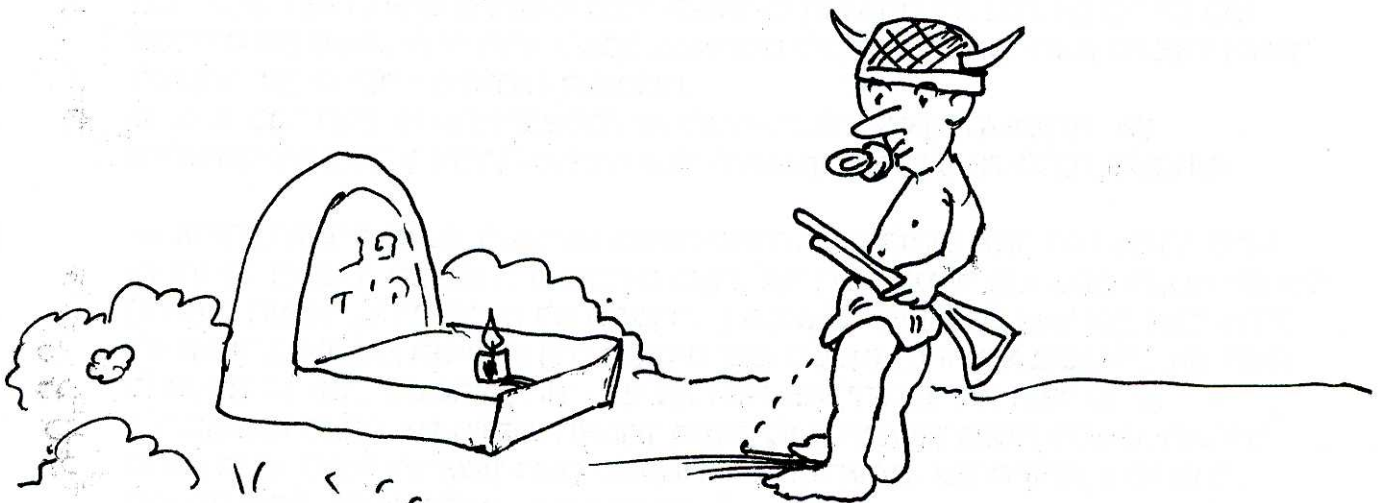
אחרי שנתיים שלוש נוספות התחיל האחרון לפחד שזה ייגמר לו לפני הזמן. הנה הוא כבר בן 13 בר מצווה חוגגים לו והוא עוד לא בלבנון. הוא כתב מכתב לעיתון - אלי אלי שלא ייגמר לעולם... ציטט, והחייל הראשון התנחם בספירת ההרוגים. הנה יש לו עניין שהוא שוקע בו כמו בלבנון. מרגיש בבית, ממש כמו אז בשבועיים הראשונים. עוד מאה הרוגים ועוד מאה. עוד עשרה על הספארי ועוד חמישה ממטען. כשהגיעו המראות מאוסלו וושינגטון, כל הטקסים הנוצצים והנאומים המרגשים הוא חשב להישבר. הנה ערפאת עם הזקן מתנשק עם רבין שהידק לו את המצור, ממש סוף העולם, אחרית הימים חשב - הוא לעולם לא יוכל לחזור למלחמה ולהשתקם מההלם. הנה הנה נגמרת לו המלחמה בין האצבעות.

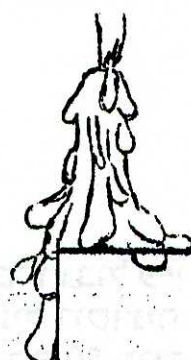
הייאוש תפס גם את החייל האחרון. הפעם זהו זה הוא אמר לעצמו. ולא חלפו אלא כמה ימים או שבועות או חודשים וכמה מכוניות תופת ושני מסוקים נפלו לו על הראש ממש משמיים והחזירו לו את החיור לפרצוף. גם טילי הטאו החדשים מאיראן עשו לו את היום. עכשיו הוא כבר ידע שהוא צפוי להיות החייל האחרון. אף אחד לא ייקח לו את התענוג לגדול ולהגיע ללבנון. הוא כתב לראש הממשלה, אבל ראש הממשלה נרצח, הוא החליף כתובת ושלה בכל זאת: אדוני החלפתי כבר חמישה ראשי ממשלה וכולם חיכו לי ולא החליטו אנא חכה לי אני גדל מהר... לבנון לא תברח... דרום לבנון הוא המשכו של הגליל העליון כמו שאני הוא המשכו של החייל הראשון שנכנס ללבנון ואם תצאו עוד נצא למלחמה בלבנון כמו שהרבנות היא המשכה של הקברנות... המשיך וציטט את השיר האחרון שלמד.

וראה זה פלא המציאות הייתה מלאת הפתעות ושמחה. כשקיבל האחרון לראשונה את צו הגיוס, התחלף עוד ראש ממשלה והוא כבר עייף ממכתבים לראשים. הוא ידע רק שבבתי החולים מחכים לו שייצא מלבנון או שיהיה בעצמו האחרון. הוא החליט להביא ילד לעולם. רק בן 18 החייל האחרון וכבר החליט עוד לפני הגיוס שיביא ילד לעולם. אולי הילד הזה יהיה החייל הראשון שייצא סוף סוף מלבנון. כי הראשון שנכנס... הוא הראשון כבר זקן ועייף ולא יכול להביא ילדים.

השישה ביוני '82 היה יום שמח במיוחד, כך הסתבר בדיעבד, באותו יום שבו נכנס החייל הראשון ללבנון, ממש באותו יום - נולד החייל האחרון שייצא מלבנון. זו הייתה באמת תקופה עם הרבה מזל ושמחה... כך על כל פנים, הסתבר בדיעבד...

איתי הצלם
2.6.2000

הנה היום מתעורר, שולח קרני אור ראשונות
אל הלכלוך בשפולי הבתים, מקדים ברכה לחתולים עזובים
הנוברים בגלי האשפה וההרס.

מעבר לפינה אחרי גל האשפה מסתמן קו שמש על
רצועת החוף - רצועת אדמה ומים. חול ושברי עצים חלודים,
כלי משחית, תפארת מלחמה.

עכשיו אתה רואה את הים נושא תפילה לשברי הבתים,
אחר לוקח גל להתרחק מאזור הסכנה.
ועכשיו אתה רואה את הבתים, החנויות, המכוניות העזובות,
את החורים האפלים בקירות הבתים, צוהר שנקרע בידי אדם
לפתוח כיוון חדש לאויר הים ואור על חשכת האדם.

השנים שתבאנה מן החושך
תבאנה צלולות
כזכוכית מתרסקת
בכף יד
כיללת חנים
להכאיב

השנים שתבאנה.....

דודו / רונן
למי שמרגיש.

כ"ה סוטה / מאחמת עניי / 3.7.82

* רונן ורונן הם שמו בדויים של אנשים שהיו בקאמפ
יומן היה התקופה הצבאית של הספירה הצבאית והיום הוא
קראן שפוזים וצבאית על קו הרפיה וצבאית שהיה סרבן
מנהל היום מנינה קדם צבאית בה הוא מכנה את הצוק
הבא שיכנס ללבנון.

קיצוני סופה / רוטן ירון

במעבר הגבול ע"י קיבוץ מלכיה עצרו הסקרנים את מכוניותיהם. גדר תיל דוקרנית נפרסה בחופזה בצד הכביש ושלט הזהיר על שטח צבאי סגור. במרחק 50 מטר מהכביש מעל גדר המערכת התנוססו שני דגלים צהובים של החיזבאללה ושני אנשים בבגדים אזרחיים נופפו בידיהם תנועות לא ברורות.

רק לפני שבוע ביקרו כאן הדחפורים וחבטו בעמדות ובמתקנים הצבאיים הכל היה הרוס ומנותץ ושקט של שעות צהרים רבץ מסביב. שלוה אופפת את החיילים, יש להם אויב חדש, השעמום. חייל מגיח מהעמדה ומתלונן שלא קורה כלום. הסקרנים רוצים להתקרב, לגעת, אולי ללחוץ את היד, לא כל יום מזדמן להם אויב כזה משובת במרחק הושטת יד. כאן בצד הזה של הגדר האווירה ידידותית מתפייסת, שם מעבר לגדר אתה רואה את השנאה בעיניים, כאילו אמרו: "עכשיו אנחנו כאן, חזרנו הביתה נראה אתכם מתקרבים". כמו השכן הרע השומר בקנאות על ביתו. ואני שואל את עצמי מי כאן הרע בכל הסיפור ומי הטוב. מגבעת התצפית ע"י מנרה נפרשת הארץ היפה שגדר נטועה בה ופוצעת את אדמתה. מטעי התפוחים נושקים לגדר. רועה צאן מולך את עדרו ואני שואל את עצמי אם העולם כל כך יפה מסביב, אז איך יכולים האנשים לעשות בו כל כך הרבה רע.

*

בשעה שתיים לפנות בוקר בשנת 82 ניתנה ההוראה דחפור הגיח מאחור והשכיב את הגדר. הנורות האדומות לא דלקו, מישהו דאג לכבות את הזרם. רעם המנועים היה מחריד וידענו שאם מישהו מחכה לנו שם בחושך הוא כבר צריך להתכונן.

שוטר צבאי זב כרס עמד וכיוון את התנועה בהתלהבות, זאת הייתה שעתו היפה והוא כמו רס"ר במסדר היה מכוון את הכלים לעבר הפרצה. חיילי מילואים היינו, יושבים ושותקים בכלים ולא הבנו מאיפה נפל עלינו הדבר הזה. אהרונר תופס אותי ביד ושואל לאן נוסעים, ואני אומר לו: "תיסע ישר, תגיע לבופור, אבל אל תדאג הסדירים עושים את העבודה, אנחנו רק בחיפוי". הוא אומר לי לדאוג לזה שאנחנו תמיד נשאר בחיפוי, כי צריך לשמור על החברה, כי אנחנו לא באמת חיילים.

בשנת 75 עוד לא ידענו פחד מהו. חדירת מחבלים בגבול הצפון הקפיצה את הכוחות לקיבוץ חניתה. שם בואדי ידעתי בפעם הראשונה מה זה פחד. ירדנו לתוך הוואדי פרוסים כאשר מטר מפריד בין אחד לשני. הנשק היה טעון והנצרה פתוחה, רק חמישה חודשים בצבא וכבר פעילות מבצעית לפתע הכל התחיל. אליאב חטף בומבה בבטן וכדורים שרקו מעל הראש נפלנו כמו בולי עץ על האדמה וחיפשנו מסתור, לא היינו מסוגלים לזוז. סגל המפקדים תפס יוזמה וחסל בעצמו את המטרה. זה היה קרב קצר ואכזרי שבו חוסלו שלושה מחבלים ואנחנו איבדנו חבר. בערב כאשר שכבנו באוהל אחרי מקלחת, אף אחד לא דיבר, התביישנו, כי לא הצלנו את המולדת.

מאוחר יותר לאחר כמה חודשים הבנתי שבעצם לא הייתה שום תרגולת לסוג כזה של התקלות. התפרסנו בואדי ומישהו היה צריך לשלם את המחיר. באותו יום הבנתי דבר. הבנתי שבצבא צריך להיות בעניינים, תמיד לדעת מה קורה ואיפה להיות ממוקם. להיות ממוקם זה בסגל הפיקוד, שם אתה באמת יודע מה קורה ומי נגד מי.

ועכשיו אהרונני תופס אותי ביד ומזכיר לי את ה"שבועה" ושהוא שם לב שאני קצת מתלהב, "אז דיר באלק" הוא אומר, לא לקחת את הדברים יותר מדי ברצינות ובכלל מה שכחתי, עוד כמה ימים מתחילה האליפות וצריך לעודד.

קולות נפץ עולים מההר ואנחנו תופסים עמדות תצפית כמו בתרגולת. במהלך כל ימי הלחימה השתדלנו לא למהר לשום מקום לנוע עם השיירות על שבילים מסודרים, לנוע באגפים ולתפוס עמדות ולחפות. **קיצוני סופה הייתי, נע במהירות עצומה, לפעמים מהיר יותר מהכדור אבל את הרשת לא מצאתי.** אהרונני היה מאושר. בלילה היה מוציא את הגיטרה ושר לנו סרנדות. לא היינו עייפים בכלל כי בעצם לא קרה כלום, היינו נוסעים ונוסעים והכאב היחיד היה כאב גב.

לימים כאשר היה אהרונני מפורסם ופורט על הגיטרה כמו קודם בלהקתו, ידעתי שאת המשימה שלי במלחמה הזאת עשיתי על הצד הטוב ביותר, החזרתי את החברה הביתה בלי שריטה, כי הייתי בעניינים וידעתי מה קורה.

16.7.82

ב סוטה/אור אל בני יהוא 1.

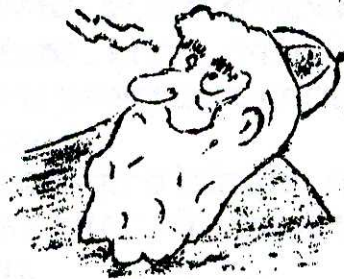
חוקות מס 37

* אורן קוליס - הבן של "דונט סלק נ", היה הטיל לייסד את הסדטן
שכונה אחר-כך ע"י החוקרים "הסבנון של סוטה" ב ספר שיצא
למחר התאמתה וכיכב את עצמו, בל את השיר "שכר הזין". היום הוא
מתגורר בקנה באורן - תל אביב.

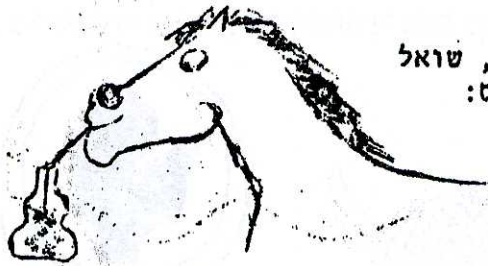
(המשך) " מה נשמע ? " או ספרו לי במטבח "
*** **

** בברכה שנשא הרב קפלן בחתונה של אמנון
אני הבנתי מדבריו שריימונד פצועה,
רוני האמא וראובן בכלל שייך לסיפור
אחר....

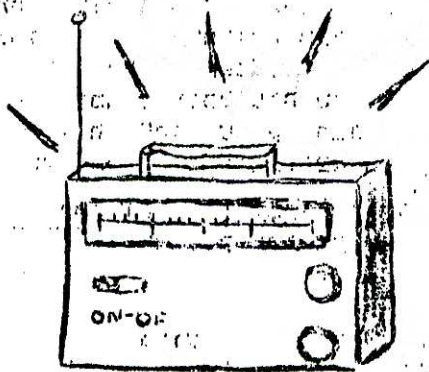
** חסרים אנשים בסידור, חברים עם ראש
כאדמה, המפעל בצרות, אין כח-אדם,
הפחתה נפגעה, לא רואים את הסוף...
אבל...אבל...אנג'ל בפרדס מארגן
חפלה, ותהיגו אותי אם אני לא הייתי
שם!!

** סוס בא למסעדה ומבקש בקבוק קולה, שואל
אותו המלצר: "עם קש?" עונה הסוס:
"כן, הרבה..."

** מה הקשר בין שלושת הנושאים הבאים:
אהוד - מקס - סין?

** (קטע רציני, לא קשור למה נשמע)
נשבר הזין. לא רוצה חדשות, לא מספר
הפצועים, לא שירי רחל, תן לשמוע רשת
א', קונצרטים, מוסיקה קלה.
רבותי, התחלתי לשמוע מוסיקה קלאסית!
אין רון בן-ישי מוסר מן החזית,
ואין ד"ש לאמא, לאחים ולחברה, אצלי
חכל בסדר. (אתמול עלינו על מארב),
כל הזמן מסוקים. הרעש של המסוקים
משגע!! דלי!! שתוק! אתה מפזר רעל
בעם היושב בעורף. תמתין חודש חודשיים
ואז תפגין, זה לא הזמן. אמש נפצעו
שלושה חיילי צה"ל.

** ביום שבת היה סרט הונגרי במשק. הסרט
התחיל בזמן, אף אחד לא עישן, לא היו
דיבורים והזזת שולחנות, אנשים לא
הסתירו אחד לשני. כל זה למה, פשוט
מאוד, רק ישראל הדר היה שם.

** עברו הרבה שנים מאז שכני כחת "דרור"
היו מרביצים לבנות "הירדן"....
(גם את זה מי שלא הבין - שיניח את
העתור).

** יופי חזר מדרום אפריקה.
יופי יצא למילואים.

אורן

מס' 37 / ל סוטה/אור אל פני תפא
 * הרבה ולצדדים לא נחלקים מחוץ, ניסו לפתוח גם סוטה.
 כמו שאם הואם פרסמו רק מי שהיה אז שם ולא היתה או
 נחה.

ל ד ב ר א ו ל ה ג ר !
 =====

לדודו רוזן ודווי

חברי מערכת "כל סוטה" כפר הנשיא.

מאת: יהונתן גפן, הנרקיס 5, הוד השרון.

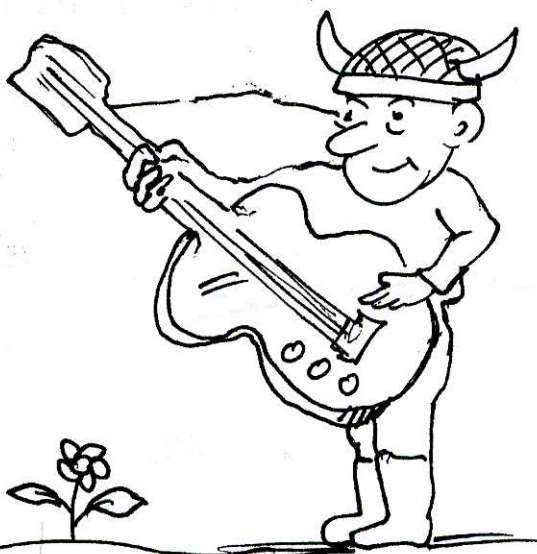
קראתי בחוברת "מלחמת עניים" 3.7.82 והתרגשתי למצוא אי של שפיות בים של שגעון.
 בימים בהם מילים פושטות את משמעויותיהן, טוב לפגוש מילים של אמת.

כאדם שמרגיש בדיוק כמוכם, חייב הייתי לשלוח לכם מכתב קטן של הזדהות רגשית
 ושכלית עמוקה מאוד. כן כן, אנחנו אולי מיעוט, אבל המיעוט הזה מנטרל, ולו במעט,
 את הכושה האיומה שהנחילה המלחמה המטומטמת הזאת לכל בית ישראל, ואימרו אמן.

יהודה עדר, בן משק, היה איתי בחולית בידור בכל הגזרות, ואף סיפר לי רבות,
 הרבה, על החברה בכפר הנשיא.
 אם העתון שקבלתי מיהודה משקף, ולו במעט את החברה שבמשק שלכם, הרי שליהודה יש סיבה
 נפלאה לגאותו.

המשיכו לכתוב ולדבר ולשוחח ולהתווכח ולשיר ולנגן בכל מקום, אל תעזבו את זה.
 לבי אתכם.

שלכם באהבה,
 יהונתן גפן.

לזכרו של ארנון שוורצמן ז"ל

ב-19.3.78 ארנון נפל, זאת אומרת הרג אותו מחבל שארב לו ושעל הקליע בחיק הנשק שלו היה כתוב "ארנון".

ארנון לא נפל בשביל השלום, את זה אמנם לקח לנו כמה שנים להבין. ארנון נפל כי שלחו אותו לנקום באלו שביצעו פיגוע בצומת-גלילות. ארנון אפילו לא הכיר את אלו שהלך לנקום את דמם אמרו לו: "לך תכבוש כפר, תטבח בכמה מחבלים וצ'יק צ'אק תחזור הביתה לאבא ואמא".

כאלה התעוררנו נאיביים ומוכים ב-20.3.78, ליום שאחרי כשאנחנו כבר סוף-סוף לא ילדים. התמימות נמחקה מהפנים כהרף עין, החיוכים קפאו לנו גם מבפנים, סימני שאלה נחרטו לנו בראש והם שם גם היום. הנה אנחנו כבר לא גיבורים כל יכולים, כבר לא קיבוצניקים איכותיים, פתאום מבוגרים נהיינו.

ביום אחד אנשים עם כאב, אובדן ואימה. הכאב לא יורד מהמסילה לעולם, רק עוצמתו דוהה עם הזמן, ולא מפני שלא חסר לנו החבר שלנו, שלא עוברת שנה ואנחנו חושבים איך לא שמרנו עליו שיהיה גם עכשיו?

העוצמה נחלשת במעט כי הרי שכלנו מפה ושכלנו משם, ובכל רגע מימי חיינו מאז-היה מי שדאג להזכיר לנו שזה לא הסוף רבותיי - זה לא הסוף.

אז תניחו לדמעות לזלוג מעצמן, תשאירו את הממחטה בכיס, היו רחומים בלבכם ואף-פעם אל תהיו שאננים.

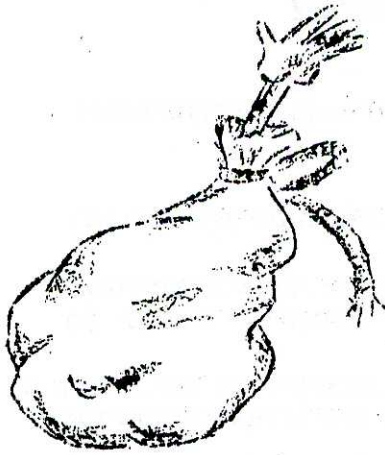
ארנון לא נפל בשביל השלום, איני יודעת מי כאן בדיוק נופל למען השלום, ואם צריך למות בשביל שלום - אז המילה בשבילי היא כבר לא שלום אלא, "שלום ולא להתראות", וניפגש בבתי הקברות.

אהבנו את ארנון כל-כך - כולם בני כדת "סנונית", ומשפחתו הייתה משוגעת עליו כאילו היה היהלום הזה שבכתר, וברוריה חברתו אז חשבה, שיש לה הכי מזל בעולם שהוא שלה. וכל זה לא עזר בכלל.

ארנון היה מהסנוניות הראשונות של טראומת לבנון עבורנו, וכל זה עוד לפני יוני 82 פרוץ המלחמה ההיא שאנו סוגרים היום יוני 2000.

הדסה

שאלה:

למה לכתוב לכל סוטה ?

למה לחשוף ?

למה להתימר ?

הסיבות-שמעבר-לא מחמיאות:

למה שאדם חזק, שלט, בוטח - יכתוב ?

צריך להוכיח ? צריך להרגיש שמישהו ?

חשובה אפשרית א :

לכתוב כי כל מה שמצוי בחיים זה המשחק שלי ושל האחרים. לכתוב כדי להשתחף במשחק, שיהיה מעניין, מסעיר, מרתק...

ריגוש בלב, ניצוץ בעיניים : ביום שישי בארוחת הצהריים - האם הדפיסו בסדר ? ואז באות התגובות ;

ריגוש ועניין....

חשובה אפשרית ב :

לכתוב לרונן שיהיה מבסוט (נדוט, כדאי למחוק ?)

חשובה אפשרית ג :

לכתוב כי צורה מענינת ומהירה להעביר עוד שעה - בלי להרגיש שהזמן מתבזבז בחיים שממילא רצים קדימה - לסוף.

חשובה אפשרית ד :

לכתוב כי כשיחפשו אחרי מוטי משהו ממני - ימצאו.

אולי הנכדים כשימצאו משהו מפרי עטי יחמלאו פליאה שפעם חייתה עצמם ובשרם :

והרגישה וחורחה, כאבה, חשבה, חששה וכו' - כמוהם ועכשיו היא עפר ואפר !

חשובה אפשרית ה' ו' וכו' - קימרת

שלומית

מס' 39 / ל סוטה/תמונת חבל / 20.8.82

* שלומית אבר אשת - בכורה אטוב בעל חיבתה הדלתי נפסקה
לבל-חיים, ובל פ אור כתר אנה אל מק-ולצים ולהריון
לפסאט שמן הוא לך יכול היה להגרסק. היום היא חיה
באזור המרכז, בארבע שירים ונשואה אלוהר של אליזבר כישאן.

לרגל הנסיגה מלבנון - ז' הערות על המצב

- א. להזכירכם רשימת הנופלים בבוץ הלבנוני מתחילה עוד לפני 1982.....
- ב. ראו איזה פלא, בשנת 2000 אריק שרון עדין חושב עצמו למומחה בענייני לבנון.
- ג. בעתיד כנראה שגולני, צנחנים, נחל ושאר היחידות יעשו את הקו שלהם בין "מנסורה" ל "נחלאים". תחשבו על זה....
- ד. האם כל אלה שמדביקים את הסטיקר " העם עם הגולן" אכן יהיו בקו הראשון כאשר הטנקים הסורים יגיעו לקו המוצבים ברמה?
- ז. במידה והתשובה לסעיף הקודם היא לא, באיזה זכות אתם שולחים אחרים ובני אחרים לעשות את מה שאתם ובניכם לא עושים ולא תעשו?
- ה. ללימור לבנת, בנזרי וכל מי שחושב שהנסיגה מלבנון הייתה אכן השפלה. אולי כדאי שתחתמו קבע ותעלו את הרמה בצבא? אולי תנהיגו את העם? יש לכם מישהו יותר טוב?
- ז. מלחמת לבנון הדבר הטוב ביותר שקרה ל"כל סוטה" רונן ירון ותמיר....

"העם עם אורי גולן" !!!

איתן סלע 5.6.00

Page: 1

מאמר קצר ואולי קולע לכל סוטה, 05/06/00 13:04:29, Itai Sela

X-mailer: Microsoft Outlook Express 5.00.2919.6600
From: "Itai Sela" <isela@zahav.net.il>
To: "David Elman" <telcomm@kfar-hanassi.org.il>
Date: Mon, 5 Jun 2000 13:04:29 +0200
Subject: מאמר קצר ואולי קולע לכל סוטה

דויד

מאמר זה מיועד לכל השמנים, הימנים, והמגעילים ששולחים אותנו למוות במלחמות מיתרות כל פעם מחדש.
בברכת העם עם אורי גולן
תחזקנה ידכם תושבי טובא והסביבה

isela@zahav.net

מס' 42/6 סוטה/אוקציו סטיו 1.10.82

צמח אחרון

בארץ אהבתי

"לא הכחנו בפלנגרה בגלל החשך"
הרמטכ"ל

ליחידת האבטחה הממלכתית
דרושים
סנאי חשול

לעבודה מעניינת, ממונת ורבת אתגר - בין ובחיל
כישורים נדרשים:

- * גילאי 28-31.
- * השכלת תיכונית מלאה כולל תעודת בגרות
- * מסיימי שירות צבאי מלא ביחידות קרביות (לוחמים לאור מסלול סיקודי מלא)
- * כושר גופני מעולה, פרומיל 82 לאיכות וראיית תקינה.
- * גובה 1.73 ומעלה.

להקמת יחידת פנסים מיוחדת למלחמה
בחשך...

ליחידות צה"ל בלבנון
סופקו "סוכות לנצח"

ולפלשתינאים סופקו:

רחונים בסכה

נותרו מקומות
לחג הסוכות
אידת ארץ ישראל היפה
נוף מדהיב, מזון מבריא,
מחיר סביר

בבתי החברה

- 02-539291 ארזה
- 051-23741 אשקלון
- 067-30834 רומנה
- 067-30012 כחמדון
- 04-924111-2-3 עלי
- 065-72530 כפר-החורש
- 053-34293 בית-יערי
- 053-31444 בית-ניסן

הזמנת מקומות ישירות בטלפון בבתי החברה
או בנוקדי ההזמנות
בתל-אביב 03-227155, 03-224156
ובחיפה 04-664241

מכרז

סנחם, ירידך בשיר מחכה לך!

מהנעשה בוועדות

- * ועדת כלבים: הועדה מבקשת מכל הכלבי להתייחס לתרבות בכתובת על כלבים ולהתאמת את הביקורת הספרותית המסודרת לכרזה...
- נ.כ. המינוי שלך לכל סוטה בוסל!
"גרושים מאוחרים" טוב מאוחר מאף פעם לא.
- * ועדת תרבות: לרגל החגים והמצב, מועדון הזמר מבקש לשלוח את אהוד המאירי "הזמר מנצרת" לקורט מדאזיניס...

לרגל מאה שנה לראש פינה

הגיגות
הרוקה
הגדולה

קלמן ירדני מארח את
ל ה ק ת

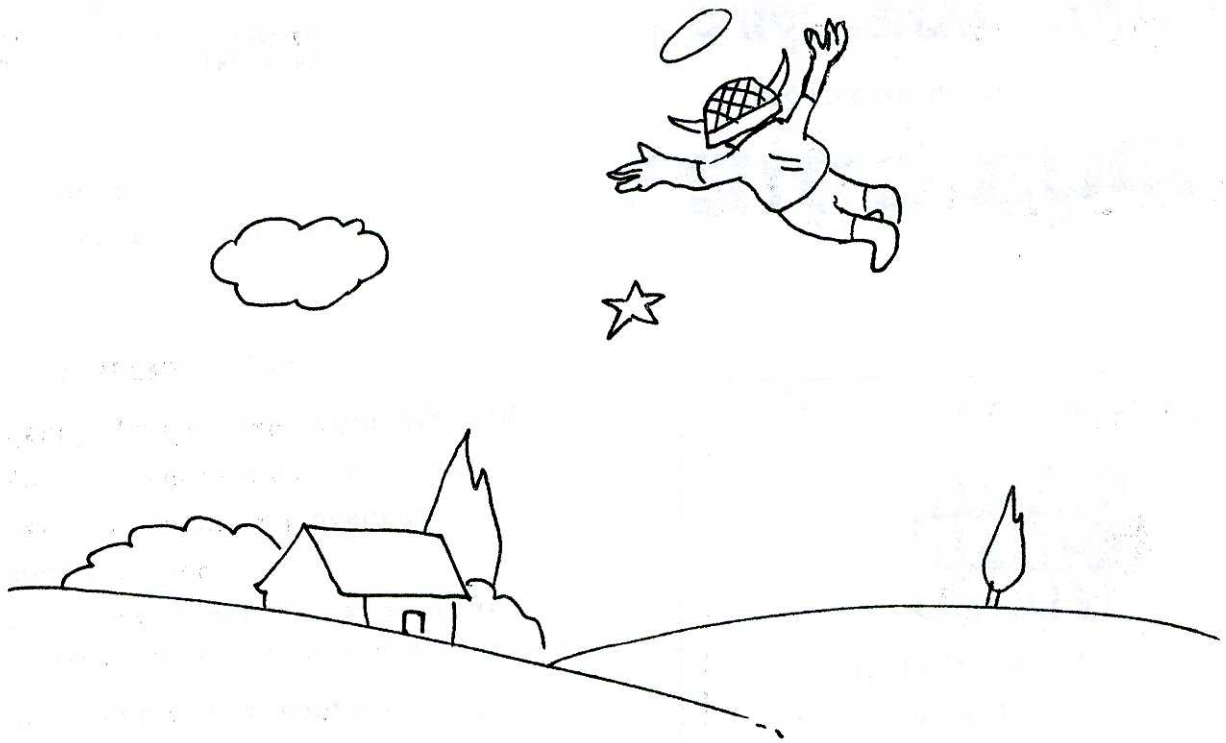
במקום סיום

כן, זו הייתה החוברת שהחלטנו לא להוציא לאור בסופו של דבר, חוברת לזיכרה של המלחמה שלא הייתה. שהתחילה (לפי ספירת איתי) ב-78 ונסתיימה, חד צדדית, בשנת 2000.

כשיצאנו מלבנון השארנו בה מחשבים וציוד צבאי, כשנכנסנו אליה השארנו המון הרוגים מאש כוחותינו. תחליטו בעצמכם מה עדיף. כשנכנסנו ללבנון היינו צעירים וחלק מאיתנו אף היו יפים, כשיצאנו משם גילינו שחלק מאיתנו נשאר שם, כדי להמשיך להיות צעירים ויפים, ואנחנו שזכינו לצאת זכינו גם להכריס ולהקריח ואף לגרום פה ושם עוול בזכות עצמנו.

בדיעבד, אפשר לומר שבשנת 82 גרם פרץ הכעס והחרון על המלחמה המיותרת הזאת, לפרץ אדיר של יצירה בקיבוץ כפר-הנשיא, היה זה הומור שחור שלא היה ידוע עד אותה עת, בעיקר באחו הירוק של הקיבוץ. מאז חלפו להן השנים, כל-סוטה הפך למושג ונכנס לספרי ההיסטוריה, וכמו שאנחנו יודעים, מה שנכנס להיסטוריה כבר לא קיים. ועם זאת על אף העצב והכאב אנחנו תיקוה שיצרנו אלטרנטיבה, כושלת אולי משהו, לאירועים האלימים שהתרחשו לא רחוק מאיתנו, מעבר לגדר הטובה. אירועים שהחלו אז והפסיקו לפתע פתאום עכשיו ואף אחד עדיין לא מבין למה זה לא קרה הרבה קודם לכן. ובאמת לסיום, לכו לארכיון של יצחק תוציאו את התיק האדום שמכיל את כל הכל-סוטים ותבכו שעה ארוכה על נעורינו החולפים ועל כל מה שבזבו.

יאללה ביי

דפיקות בשולחן

בהחלה, בהחלה, בהחלה;
לא ידע
שהיתה זו מחלה
ואם ידע לא אמר מילה
אולי אמרו לו לשחוק
ואם הביט כמעט עד לסוף
אולי הרגיש שנעשה לו רחוק

*

ובאמצע ובאמצע ובאמצע
שרצה לחזור
ולשאל אותי עצה
אני ידעתי שמאחור
כמעט תמיד הכל אפור
אני המלאך שצעק לחוף
למה האחרונים תמיד בסוף?

*

ובסוף ובסוף ובסוף
שרצה לא יכל
להסתכל שוב על הנוף
וממני, למי שהתחיל ועבר
ולמי שהזיין עוד לא נשבר
הכוכב שבו ער הכי בהיר
הוא גם הראשון שנגמר

מאת: נחמיה אליגטור.

מ' 43 / ל' סוף / מ' סוף / ה' ק' / 22.10.82